

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 17773

гр. София, 11.05.2026 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в закрито заседание на 11.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

като разгледа дело номер **4110** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал.4 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.172, ал.6 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по искане на Д. С. П. – жалбоподател по делото, подадено чрез адв.Я. А., за спиране изпълнението на Заповед № 533/16.03.2026г. на младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“, СДВР.

Изложените в искането съображения са, че събраните по делото доказателства не установяват по категоричен начин вмененото на жалбоподателя нарушение на чл.175,, ал.1, т.5 ЗДвП. На следващо място се твърди, че отнемането на СУМПС на жалбоподателя ще му причини значителни вреди, тъй като ще бъде възпрепятстван да осъществява лични и служебни ангажименти - неудобства тъй като се придвижва до работата си с автомобил, а изпълнението на задълженията му включва срещи с доставчици от други офиси.

Съдът, като се запозна с изложеното в искането и приложените по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Със заповедта, чието спиране се иска, на основание чл.22 ЗАНН вр. чл.171, т.1, б.“з“, подт. бб ЗДвП, е наредено временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя №[ЕИК] до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

Заповедта е оспорена от него като по жалбата му е образувано адм.д. № 4110/2026г. по описа на Административен съд София-град, насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 02.06.2026г.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.6 ЗДвП, подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.

Посоченото представлява отклонение от общия принцип за суспензивен ефект на жалбата, регламентиран в чл.166, ал.1 АПК. Според ал.4 на с.р., допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, както е в процесния случай, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал.2, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол.

С оглед горното съдът намира, че искането, с което е сезиран е допустимо, а разгледано по същество – неоснователно, по следните съображения:

В съответствие с нормата на чл.166, ал.4 АПК, допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал.2 - при всяко положение на делото до влизането в сила на решението, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Следва да се посочи, че хипотезата по ал.2 касае допуснатото от административния орган с нарочен акт разпореждане за предварително изпълнение – такова, според чл.60, ал.1 АПК, може да бъде допуснато, когато това се налага, за да се осигури животът или здравето на гражданите, да се защитят особено важни държавни или обществени интереси, при опасност, че може да бъде осуетено или сериозно затруднено изпълнението на акта или ако от закъснението на изпълнението може да последва значителна или трудно поправима вреда. В тази хипотеза в тежест на административния орган е да докаже наличието на една или повече от посочените предпоставки, само при наличието на които може да бъде изключено суспензивното действие на жалбата.

Обратно, в хипотезата по чл.166, ал.4 АПК наличието на тези предпоставки е презюмирано от законодателя с допускането на предварително изпълнение на акта със самата законова разпоредба. Съответно в тежест на оспорващия е да докаже, че вредите, които биха настъпили за него от предварителното изпълнение на акта, по тежест са съизмерими и противопоставими на обществения интерес, в защита на който е допуснато предварителното изпълнение *ex lege*.

В конкретния случай искането е направено въз основа на твърдения, че предварителното изпълнение на акта ще причини на оспорващия значителни вреди - неудобство при пътуването до работното място.

Видно от приложения трудов договор и допълнителното споразумение към него, местоработата на жалбоподателя не се намира извън строителните граници на [населено място] – РУМ „Д.“, като е достъпна с обществен транспорт, което не го поставя в невъзможност да изпълнява трудовите си задължения – управител на магазин за строителни материали, което от своя страна не налага непременно използване на МПС. Така посочените вреди, изразяващи се в неудобство от ползването на масовия градски транспорт, не могат да бъдат противопоставени на обществения интерес, презюмиран от законодателя и не обосновават спиране на предварителното изпълнение.

Другата група доводи, сочени от жалбоподателя, а именно, че нарушението, във връзка с което е приложена процесната ПАМ, не е доказано по делото, е въпрос за материална законосъобразност на акта, който не е сред основанията за спиране на предварителното изпълнение, регламентирани в чл.60, ал.1 вр. чл.166, ал.2 вр. ал.4 АПК.

Въз основа на горното съдът приема искането за неоснователно и като такова то следва да бъде отхвърлено.

За пълнота следва да се посочи, че при установяване незаконосъобразност на оспорения акт, жалбоподателят разполага с възможността да потърси обезщетение за причинените му вреди по реда на ЗОДОВ.

Водим от горното и на основание чл.166, ал.4 АПК вр. чл.172, ал.6 ЗДвП, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Д. С. П. за спиране изпълнението на Заповед № 533/16.03.2026г. на младши автоконтрольор в 04 група, 01 сектор в Отдел „Пътна полиция“, СДВР.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: